

Vurmaz demə

Ən ağrılısı "Vurmaz" deyə düşündüyünün səni necə vurduğunu bildiyin an yaşadığın ağrımış sən demə. Ağrımayan yerin olmaz, amma haran ağrıdığını bilməzsən.

Sənə o qədər güvənmişdim ki...

Məndəsən, hiss etdiyimi hiss etdiyinə, duyduğumu duyduğuna o qədər inanmışdım ki... Bu inancla mənə "oxuyursan" zənn edirdim. Amma...

Təəssüfmü deyim? Zənnimdə yanıldımmı deyim? Dilim gəlmir ki... Düşündüklərimi necə ifadə edim? Mən yanılmışam demək ki...

Sonunu üç nöqtənin tamamladığı yarım qalmış elə cümlələrin olar ki, dilinə gətirə bilmədiyinə sevinərsən. Gücün yenə özünə verdiyin, amma onunla danışdığını düşündüyün suallara çatar.

- Söylə bu günə kimi azmı ağrıtmışdın?

- Göz yaşımı hıçqırda-hıçqırda azmı içimə axıtmışdın?

Heç bilmirəm ki, nəyin əvəziydi... Bu qədər ağrıyla bu qədər göz yaşını nəyi saflaşdıracaq ki?

İçimə tək-tək atıb, zamanla susmağı öyrəndim belə. Yaşamaqla ölüm arasında bir udumluq havaya mohtac, boğulmaqda olan birisinin bir ünvana sahib olmaq üçün həyatda itirdiklərində, qazandıqlarında, vaz keçdiklərində və bu an əlində qalanlarda sadəcə özünü tapmayıb heç nəyə sahib olmadığını anlıyarsan. Susarsan...

Əsəblərin indicə yaydan çıxıb hədəfini parçalayacaq bir ox kimi tarım çəkilər, dilinə gələn sözlərə qıfıl olan dodaqlarını çeynəyib, bir-birinə sıxarsan. Susarsan...

Sudan çıxarılmış balıq kimi çırpınıb öldüyünü hiss edənə kimi səni yaşadan son ümidin gözlərində öldüyünə göz yumarsan. Susarsan...

Başqalarının nəzərində zirvələrdə olduğunu bilsən də öz gözlərində necə enişlər endiyini anlayıb bir zaman qalxdığın zirvələrin bu gün sənin üçün önəmli olmadığını ağrısı çökər içinə. Susarsan...

Aynaya hər baxdığında sən ağlayarkən sənə gülən bir sən görərsən əksin olaraq. Hər gün başqalaşarsan özünə, tanımasan öz əksini. Sənə yad olan mənindən, tanımadığın səndən utanarsan. Susarsan.

Hər şey anbaan ağrıdır səni. Amma hər şeyə rəğmən, ayaqda dura bilmək üçün bir səbəbin, bir inancın olar həyatda. "Heç ağrıtmaz" dediyin,

"heç ağlatmaz" düşündüyün, "heç susdurmaz" söylədiyən birisi olar səbəbin.

Amma bir gün... Amma bir gün o birisi səni elə susdurur ki, bu sonuncu susqunluq səni heç ağrımadığın qədər ağrıdır, əllərinlə üzünü qapayıb hönkür-hönkür ağlayarsan. Bu ağrı olar ağrıların ən ağrılısı. Duyğularına qədər min parçaya bölünərsən. Heç vaxt sarsılmaz dediyin hissələrini qəlpə-qəlpə edər bu vuruluş. Geriyə heç nə qalmaz, nə inam, nə güvən nə də başqa inanılacaq. Çünki bu bənzəməz başqa vuruluşlara.

Vurğunu olduğunun vuruluşu olar bu vuruluş. Sonralar toparlansan, yenidən dilin söz tutsa, üzün gülsə belə unudulmaz bu vuruluş. Və bir düşüncə:

"Ey Könül, vurmaz dediyin vurub qəlpə-qəlpə etdiyi halda kimlər vura bilməz ki, səni?"

